

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **XX**, narozená dne XX
státní příslušností XX
trvale bytem XX
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019 č.j. CPR-32833-7/ČJ-2018-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 9. 2018 č.j. KRPA-114822-28/ČJ-2018-000022. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, že nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, a že nebylo dbáno, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Dále žalobkyně namítala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tedy není možno jí uložit správní vyhoštění. Žalovaný sice konstatoval, že na základě zjištěných okolností nepřiznává žalobkyni status rodinného příslušníka občana EU, avšak podle žalobkyně tento závěr nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a byl správním orgánem učiněn v rozporu se zákonem. Správní orgán vůbec nezjišťoval tvrzené skutečnosti a jejich potvrzení např. provedením důkazu výsledkem svědka – partnera žalobkyně. Ke dni vydání rozhodnutí tak neznal správní orgán prvního stupně ani žalovaný reálný stav věci po tak zásadní stránce, jako je charakter, intenzita a vývoj partnerského vztahu žalobkyně s občanem EU. Oba správní orgány tedy nedostatečně zjistily stav věci, když neprovedly nezbytné úkony ke zjištění podstatných skutečností. Dále žalobkyně namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobkyně namítala, že plně spolupracovala se správním orgánem, v minulosti žila na území ČR na základě platného povolení k pobytu více než 10 let, do ČR přicestovala zcela legálně a do současného postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostala nezaviněně. Na území pobývala neoprávněně pouze omezenou dobu, navíc zde má partnera, státního občana ČR. Dále žalobkyně brojila proti tvrzenému nepřiměřenému zásahu do svého soukromého a rodinného života a uvedla, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že zásah do soukromého a rodinného života není nepřiměřený, a dále se nezabývaly otázkou dopadu do rodinného a soukromého života dotčených osob mimo žalobkyně, zde jejího přítele. Uložení správního vyhoštění je opatřením zjevně nepřiměřeným a pokud již měl správní orgán nutnost vydat ve věci rozhodnutí, tak bylo na místě přemýšlet spíše o povinnosti k opuštění území než rovnou uložení správního vyhoštění, jež zamezí žalobkyni v možnosti návratu. Podle žalobkyně jí bylo rovněž uloženo správní vyhoštění v délce, jež není přezkoumatelně zdůvodněna. Dále žalobkyně brojila proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra s tím, že správní orgán tímto stanoviskem překračuje své oprávnění, když se vyjadřuje k otázce možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Dále byla žalobkyni dle jejího tvrzení stanovena nedostatečná doba k opuštění území.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyslovila s takovým projednáním věci nesouhlas.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 27. 3. 2018 policejní hlídka zastavila vozidlo, v němž se nacházela žalobkyně, která měla neplatné povolení k pobytu a vízum, protože byla zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Z popisu z evidence rejstříku trestů ze dne 27. 3. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně byla v letech 2014 a 2015 dvakrát pravomocně odsouzena za přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Žalobkyně dne 13. 3. 2015 podala žádost o prodloužení

platnosti povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2015 č.j. OAM-8652-16/DP-2015 bylo řízení o její žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Odvolání proti tomuto usnesení bylo zamítnuto a toto usnesení potvrzeno rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 12. 2017 č.j. MV-173638-4/SO/sen-2015 (v právní moci ode dne 13. 12. 2017).

6. Dne 27. 3. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 27. 3. 2018 mimo jiné uvedla, že v současné době bydlí na adrese XX. Jedná se o byt 1+1, kde žalobkyně žije s krajany. Nájemní smlouva je na přítele. Ten se jmenuje XX a narodil se v roce XX. Dále si žalobkyně k jeho osobě pamatuje pouze to, že je původem z Vietnamu, ale je občanem ČR. On je zapsán na jiné adrese v Praze 5, ale přesnou adresu nezná. Tam žijí i jeho děti, dva kluci a jedna holka. Žije tam i jejich matka, je to jeho bývalá přítelkyně. V současné době on žije s žalobkyní na adrese, kterou uvedla. Když on byl ve vězení, tak jeho přítelkyně si našla jinou známost. Už dva roky s ní není a je s žalobkyní, žijí společně na adrese XX, majitel bytu je zná. Schránka a zvonky jsou označeny, byt je v přízemí, dveře nejsou ničím označeny. V tom bytě žije žalobkyně a přítel. Přítel byl zde ve vězení, ale netuší, za co a jak dlouho. Žalobkyně s ním žije od roku 2006, on pracuje jako kuchař v restauraci v Berlíně. Sem jezdí někdy jednou za 15 dnů, někdy jednou do měsíce. Jezdí se sem také hlásit na policii poté, co byl propuštěn z vězení. Osobní údaje žalobkyně předá správnímu orgánu, pamatuje si jen jméno, příjmení a možná ten rok narození. Žalobkyně je jinak svobodná a bezdětná, s jeho dětmi se nestýká, zná jen jeho bývalou přítelkyni a občas hovořila s jeho chlapci. Netuší, zda děti vědí, že je jeho přítelkyně. Ta bývalá přítelkyně snad taky netuší, že s ním žalobkyně chodí. V ČR je od roku 2007, přicestovala sem za účelem podnikání. Vždy si pobyt prodlužovala, ale v roce 2015 povolení nebylo prodlouženo, žádost byla zastavena, prý z důvodu, že něco nedodala. Žádost za její osobu vyřizoval zmocněný advokát. Proti zastavení řízení bylo podáno odvolání. Po tu dobu, co bylo vedeno řízení o její žádosti, žalobkyně opakovaně dostala překlenovací víza. Právním zástupcem byla vyrozuměna o tom, jak odvolání dopadlo. Dokonce jí poslal psaní, a to ve vietnamštině, že nemá pobyt prodloužen, tak už to nijak neřešila. Také byla v roce 2015 ve Vietnamu. Cestovala tam z důvodu, že tam má dceru a rodinu. Dceři je 7 let, žije u rodičů s babičkou. Dcera není její vlastní, adoptovala ji z nemocnice. Žalobkyně je svobodná, a to jak tady, tak ve Vietnamu. V současné době pracuje na tržnici u krajanů v Sapě, měsíčně za to dostává kolem 20.000 Kč, to dostává na ruku, od Vietnamce, ale uvádět ho nebude. Dělal masérku a peníze dostala od zákazníka. Má licenci na masáže. Živnostenský list má. Má dluhy na sociálním pojištění, od roku 2017 to neplatila. Na radu právníka neplatila, když nevěděla, jak dopadne pobyt. Kdyby jí byl prodloužen pobyt, tak by vše uhradila. Peníze na vycestování do Vietnamu má, tedy je schopna si je zajistit. Peníze, co vydělala, posílala do Vietnamu, ale může jim říci, ať jí nějaké pošlou. S vycestováním nemá žádný problém, vycestuje dobrovolně, přítel zůstane tady, s ní nepoletí, má tady děti. Už si vzpomněla, přítel se jmenuje XX a narodil se dne XX, dá se mu doručovat na adresu žalobkyně, má tam cedulku na schránce, tedy žalobkyně ji tam dodá, zatím ji tam nemá. Žijí spolu dva roky. K seznámení došlo přes kamarádku v březnu 2016 na tržnici Sapa. Kamarádka dohodla setkání. Žalobkyně o tom nevěděla, ale kamarádka to dohodla a žalobkyně se s ním setkala v restauraci, ale bylo to pro ni nečekané. Pak se k ní přestěhoval v dubnu 2016, mezitím on byl ve Vietnamu, a to dva měsíce, když se vrátil, a to bylo někdy v květnu 2016. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

dále k dotazům správního orgánu prvního stupně uvedla, že na území České republiky se zdržuje od roku 2007, věděla o tom, že tu nemá oprávněný pobyt; má jiného advokáta a ten jí poradil, že zde může dostat pobyt, když se bude vázat na přítele, který je Čech. Nemá žádnou konkrétní překážku ve vycestování do Vietnamu, jen ty peníze. V případě vydání rozhodnutí o vyhoštění vycestuje dobrovolně z území České republiky, taky chápe to, že nebude moci nějakou dobu přicestovat. S návratem do Vietnamu nemá problém, má tam rodinu a dceru. V České republice žalobkyně nemá žádné příbuzné a není tu žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči a nelze tuto povinnost nebo péči zajistit jiným způsobem. Na otázku, zda je rodinným příslušníkem občana ČR nebo EU, odpověděla, že snad díky tomu, že má přítele občana ČR. Na dotaz, zda žije s občanem EU ve společné domácnosti, odpověděla, že ano, a to jednou do měsíce. Netuší, zda má vazby, závazky nebo pohledávky; nějaké dluhy z podnikání, ale není si jistá. Policejní hlídka dne 3. 4. 2018 provedla pobytovou kontrolu na adrese XX, jde o vícepatrový bytový dům, o kterém je hlídce místní znalostí známo, že se do tohoto domu nelze prakticky dostat. Nájemníci bytů v domě dle fotografií poznávali pouze žalobkyni, jejího přítele ne. Policejní hlídka se neúspěšně pokusila kontaktovat i tvrzeného přítele žalobkyně (XX), a to jak na adrese místa jeho trvalého pobytu, tak i na žalobkyní uvedeném telefonním čísle.

7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 7. 2018 č. ZS42934 vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 9. 2018 č.j. KRPA-114822-28/ČJ-2018-000022 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. V rámci odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 19. 3. 2019 č.j. MV-122262-2/OAM-2018, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 11. 7. 2018 č. ZS42934, že vycestování žalobkyně je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2019 č.j. CPR-32833-7/ČJ-2018-930310-V241 bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Pokud jde o námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a zjišťovali všechny skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobkyně, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně i jejího tvrzeného přítele. Žalobkyně ostatně nepřednesla žádná konkrétní tvrzení svědčící o opaku.
13. Žalobkyně dále namítala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie
14. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.*
15. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
16. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
17. K otázce trvalosti partnerského vztahu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015 č.j. 4 Azs 151/2015-35: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že*

vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.

V této souvislosti lze zoblednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechťejí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“

18. Aby žalobkyně mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musela by být v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie. Jak plyne z výše uvedeného, žalobkyně by s tímto občanem Evropské unie musela sdílet společnou domácnost, přičemž toto sdílení společné domácnosti by již muselo dosáhnout určité kvalifikované délky, aby byla založena trvalost partnerského vztahu. Jak uvedla sama žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 27. 3. 2018, s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti „jednou do měsíce“. V takovém případě, kdy žalobkyně sdílí společnou domácnost se svým přítelem jen jeden či několik málo dní v měsíci (tvrzený přítel žalobkyně má pracovat v Berlíně jako kuchař, který přijíždí do České republiky jen jednou za 15 dní až měsíc), dle názoru soudu nelze vůbec hovořit o vedení společné domácnosti, a tedy nemůže být naplněna ani kvalifikovaná trvalost vedení společné domácnosti. Na žalobkyni tudíž nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud na okraj podotýká, že žalobkyně si během svého výsledku před správním orgánem prvního stupně nejprve nemohla vzpomenout na datum narození svého tvrzeného přítele, nevěděla, za jaký trestný čin byl ve výkonu trestu odnětí svobody, a rovněž uvedla: „Mám jiného advokáta a ten mně poradil, že zde mohu dostat pobyt, když se budu vázat na přítele, který je Čech.“; tyto okolnosti nasvědčují pochybám o existenci vážného partnerského vztahu žalobkyně s občanem České republiky. Dále jak je správně uvedeno na s. 4-5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, výslech tvrzeného partnera žalobkyně nebyl možný, jelikož dle pobytové kontroly se tato osoba nezdržuje na žalobkyní udané adrese, na jí sděleném telefonním čísle byl nekontaktní a přestože žalobkyně sdělila, že správnímu orgánu předá osobní údaje tvrzeného přítele, neučinila tak. Správní orgány se ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly otázkou, zda žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU (viz s. 5-

7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s. 6-7 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného), přičemž dospěly ke správnému závěru, že nikoliv.

19. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, jakož i otázky dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, tyto otázky správní orgány dle závěru soudu posoudily správně. K tomu lze odkázat na s. 8-9 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „*Cizinka je svobodná a má jedno osvojené dítě, a to dceru ve věku 7 let a žije u cizinky rodičů ve Vietnamu. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2015. Do Vietnamu cestovala, a to z důvodu, že tam má rodiče a dceru. V ČR nemá nikoho z rodiny. V České republice má pouze údajného přítele. V České republice je nemajetná a dle jejího vyjádření má dluhy na sociálním z dob jejího podnikání. Dluh jí vzniknul v době, kdy byla projednávána její žádost o prodloužení povolení k pobytu. Toto odůvodnila cizinka tím, že sociální neplatila, a to na radu právníka, z důvodu, že nevěděla, jak její žádost dopadne. Pokud by její žádosti bylo vyhověno, chtěla dluh uhradit. Doma ve Vietnamu má celou rodinu. S návratem do Vietnamu nemá dle jejího vyjádření žádný problém a vycestuje do Vietnamu dobrovolně. Také chápe, že nebude moci nějaký čas do České republiky přicestovat. Nemá překážku ve vycestování a dobrovolně tak učiní. Dále uvedla, že v případě jejího odletu do Vietnamu přítel s ní nepoletí a zůstane zde v České republice. Zdravotně je v pořádku. Správní orgán dále uvádí, že na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Ve Vietnamu má osvojenou dceru, kterou má v péči. Cizinka není rodinným příslušníkem občana České republiky či občana Evropské unie ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti. Sama popsala, že s přítelem žije ve společné domácnosti, a to jednou za měsíc. Pokud tedy správní orgán poměřuje na jedné straně cizinky vazby k České republice a na straně druhé veřejný zájem na jejím vyhoštění odpovídající závažnosti protiprávního jednání cizinky spočívajícího ve skutečnosti, že cizinka pobývala vědomě nejméně od 14. 12. 2017 do 27. 3. 2018 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Správní vyhoštění spojené s dobou, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu 1 roku, není nepřiměřeným zásahem do práva cizince na soukromý a rodinný život ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán musí konstatovat, že zásah do tohoto práva, který je zapříčiněn rozhodnutím o správním vyhoštění, je na základě zákona a v jeho mezích, ve veřejném zájmu a při respektování principu proporcionality. Jedná se tudíž o zásah ústavním pořádkem aprobovaný.... [V] průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu citovaného ustanovení. Cizinka v protokolu ze dne 27. 3. 2018 neuvedla žádnou překážku ve vycestování a sama dobrovolně vycestuje. Cizinka není ve věku seniora, je schopná se o sebe postarat bez cizí pomoci. V České republice nemá nikoho z rodiny. Je svobodná a má jednu osvojenou dceru ve věku 7 let. Dcera žije u rodičů ve Vietnamu. Za dcerou a za rodinou cizinka byla naposledy ve Vietnamu v roce 2015. Do Vietnamu se má kam vrátit. Správní orgán nepřehlédl skutečnost, že cizinka v ČR pobývala legálně, a to již od roku 2007.... Cizinka se v roce 2014 a 2015 opakovaně dopouštěla krádeží, za což byla odsouzena. Oba tresty soud dne 19. 9. 2017 zahladil.... Na její neoprávněný pobyt se přišlo až při kontrole policejní hlídkou dne 27. 3. 2018.“ Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (viz s. 7-8) s úvahami správního orgánu prvního stupně ztotožnil.*
20. Městský soud v Praze se shora odkazovaným hodnocením provedeným správními orgány souhlasí. Žalobkyně vědomě pobývala na území České republiky neoprávněně více než tři měsíce (takovou dobu soud rozhodně nepovažuje za zanedbatelnou), přičemž na tento neoprávněný pobyt se přišlo jen díky kontrole policejní hlídkou. Není ani pravdivé tvrzení, že se žalobkyně do současného postavení nelegálně pobývajícího cizince dostala nelegálně;

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

soud konstatuje, že řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo pravomocně zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně nedoložila ke své žádosti ani přes výzvu veškeré potřebné doklady. Ze shora uvedených důvodů je pak zřejmé, že zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života není nepřiměřený a nejde ani o nepřiměřené rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o námitku žalobkyně, že nebyl zkoumán dopad do rodinného a soukromého života dotčených osob mimo žalobkyni, tj. jejího přítele, soud opakuje, že jeho výslech nebyl možný, neboť její tvrzený přítel byl nekontaktní a žalobkyně v rozporu se svým příslibem nepředložila správnímu orgánu další údaje o této osobě. Jak ovšem sama připustila žalobkyně při svém výslechu, se svým přítelem sdílí společnou domácnost jednou za měsíc; jejich vztah, i kdyby skutečně existoval, tak rozhodně nelze považovat za trvalý partnerský ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ani za natolik intenzivní, aby zájem na zachování soukromého a rodinného života žalobkyně převážil nad veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci dodržující pravidla týkající se jejich pobytu na území České republiky. Ani tato námitka žalobkyně tak nemůže obstát.

21. Dotčení rodinného a soukromého života žalobkyně je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie pobývali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 210/2017-57: „Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“ Soud s ohledem na vše shora uvedené uzavřel, že správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, přičemž soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil. Rovněž po skončení doby, na kterou bylo žalobkyni správní vyhoštění uloženo (jeden rok, tedy jde o dobu relativně nijak dlouhou), žalobkyně může usilovat o získání pobytového oprávnění na území České republiky. Ve věci žalobkyně pak nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. téhož zákona a tento postup nebyl nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017 č.j. 9 Azs 67/2017-34), pročež námitka ohledně nepřekvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území a o nevhodnosti formy zvoleného opatření (uložení správního vyhoštění) nemůže obstát.
22. Dále soud odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8

Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

23. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“* Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).
24. Zdejší soud pak neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince na dobu 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (žalobkyně pak na území České republiky pobývala neoprávněně více než tři měsíce). Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Správní orgány se přitom délkou správního vyhoštění žalobkyně zabývaly dostatečně, protože jejich rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.
25. Pokud jde o námitku žalobkyně, že v závazném stanovisku Ministerstva vnitra jsou obsaženy i úvahy ohledně otázky zásahu do soukromého a rodinného života, soud konstatuje, že tyto úvahy Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky nemají žádný vliv na skutečnost, že tento orgán ve svém závazném stanovisku (stejně jako ministr vnitra ve svém závazném stanovisku zpracovaném v rámci odvolacího řízení) dospěl k řádně odůvodněnému a správnému závěru, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné. Tento závěr ostatně připustila i sama žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 27. 3. 2018. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

26. Co se týče délky doby, která byla žalobkyni stanovena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že zvolená délka třiceti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní (resp. nadstandardní, neboť často se cizincům ukládá kratší doba k vycestování), jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti; jedná se pak o více než čtyřnásobek minimální zákonem stanovené sedmidenní lhůty. Jestliže žalobkyně naznačovala, že obstarání jízdenky a zařízení dalších záležitostí není možné realizovat v třicetidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobkyně navíc při svém výsledku dne 27. 3. 2018 uvedla, že s návratem do Vietnamu nemá problém, má tam rodinu a dceru, pročez nemůže obstát její námitka, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

